Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος — *Ἐν Ἀθήναις, 4 Ὀκτωβρίου 1914* — *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 44*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' *(Συνέχεια)*

Διότι τώρα δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσουν τίποτε δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον, ἀλλ' ἁπλούστατα νὰ ὑπάγουν τὸ ταχύτερον, φέροντες τὰ ζητούμενα ἑκατομμύρια, εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος, ὅπου θὰ ἀντήλλασσαν τὰ χρήματα μὲ τὸ παιδί. Μὲ τὰ χρήγορα ἄλογα ποῦ εἶχαν εἰς τὴν διάθεσίν των καὶ μὲ τὴν κάμψλον, τῆς ὁποίας θὰ ἐπέβαινεν ὁ κ. Ρισανέλ, θὰ ἔφθαναν ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν. 19 Ἀπριλίου σήμερον, ὥστε εἰς τὰς 27 τὸ πολὺ θὰ ἦσαν εἰς τὴν Κούμπα. Ἔ, ταῦτα τοῦ Λουλοῦ δὲν διέτρεχαν κανένα κίνδυνον μέχρι τέλους τοῦ μηνός.

— Τὸν παλληάνθρωπο, ἔλεγεν ὁ κ. Ρισανέλ, τρίβων τὰ χέρια μὲ χαράν, καλὸ παιχνίδι ἔκαμε. Δέκα ἑκατομμύρια δὲν εἶνε παῖξε γέλασε... Θὰ τοῦ τὰ δώσω ὅμως εὐχαρίστως, τοῦ μασκαρᾶ!

—Ὤ, ναί, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ρισανέλ· φθάνει νὰ ξαναϊδοῦμε καλὰ τὸν Λουλοῦ μας!

Ἡ συμφορά.

Ὁ κ. Ρισανέλ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Πρόξενον, ὅτι θὰ ἔπαιρνε μαζί του καὶ τὴν κυρίαν. Ἀλλ' ἔκρινε φρόνιμον νὰ μὴν εἰπῇ τίποτε περισσότερον οὔτε εἰς αὐτόν, οὔτε εἰς τοὺς στρατιώτας του, οὔτε εἰς τὸν ἰθαγενῆ ἀρχηγόν.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ ἑκατομμυριοῦχος μὲ τὴν συνοδείαν του ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν Καζαμπλάνκαν, προπεμπόμενος ἀπὸ τὰς εὐχὰς ὅλων τῶν Γάλλων ποῦ τὸν ἐγνώριζαν.

Τὸ ταξεῖδι ἐπρομηνύετο θαυμάσιον. Ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐταξείδευαν χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε ἀπευκταῖον. Ἀλλὰ τὴν τρίτην νύκτα, ἡ αἰσιοδοξία τοῦ κ. Ρισανέλ διεψεύσθη οἰκτρῶς.

Κατὰ τὰ μεσάνυκτα, τὸ μικρὸν ἄγημα προσεβλήθη αἰφνιδίως ἀπὸ ὁπαδοὺς τοῦ Μποῦ-Χαμαρᾶ.

«Παρέστησαν εἰς θέαμα τρομερόν». (Σελ. 318, στ. γ')

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ρισανέλ ἐδέθησαν, ἐφιμώθησαν (*) καὶ ἀπήχθησαν, οἱ δὲ ἄνδρες καὶ οἱ ἵπποι τῆς ἀκολουθίας ὡδηγήθησαν εἰς τὸ Ἀάντερτ, ὅπου συνεκεντροῦντο τὰ στρατεύματα τοῦ ἐπαναστάτου.

Ὁ κύριος Ρισανέλ δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ εὑρεθῇ ἐμπροθέσμως εἰς τὸ προσδιορισθὲν μέρος· καὶ ἰδοὺ διατί ὁ Λουλοῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ ταῦτά του καὶ τὸ κεφάλι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΕΝΑ ΓΕΥΜΑ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΑΣΧΗΜΑ

Πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Ρισανέλ.

Ὁ Λουλοῦ, μ' ἕνα καλάθι στὸ χέρι, ἠκολούθει τραγουδῶν τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ ἀπὸ τὴν Καζαμπλάνκαν εἰς τὴν παραλίαν.

Ὁ μικρὸς ἐστέκετο κάθε τόσο διὰ νὰ κυττάζῃ τὰ ὀπωροπωλεῖα τοῦ δρόμου ἐκείνου μὲ τὰς ὀρεκτικὰς πυραμίδας τῶν χουρμάδων καὶ τῶν δαμασκήνων. Ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένος καὶ περιχαρής.

Μολονότι δὲν ἠμπόρεσαν νὰ εὕρουν, ὡς ἤλπιζαν, εἰς τὴν Καζαμπλάνκαν τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ρισανέλ, ὁ Λουλοῦ δὲν ἀνησύχει πλέον διὰ τὴν τύχην τῶν γονέων του. Εἶχε μάθει, ὅτι ὁ ἑκατομμυριοῦχος, μὲ ἰσχυρὰν συνοδείαν, εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς ἄγνωστον μέρος, ἀλλ' ἤξευρεν ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ τὸν συναντήσῃ. Ὁ Ἑβραῖος Σίμων εἶχεν ἀναλάβει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κ. Ρισανέλ ὅτι ὁ υἱός του εὑρίσκετο εἰς τὴν Καζαμπλάνκαν. Χάρις εἰς τὰ μέσα ποῦ διέθετε, καὶ εἰς τὸ συμφέρον ποῦ τὸν ἔσπρωχνε, θὰ τὸ κα-

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φυλ. σ. 314.

τώρθωνε γρήγορα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐφιλοξενόδσεν εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν Λουλοὺ καὶ τὸν Τζούλην.

Τὰς πρώτας ἡμέρας, οἱ δύο νεαροὶ Παρισινοὶ εἶχαν καθήσει φρόνιμα, κρυμμένοι εἰς τὴν αὐλήν. Κουρασμένοι ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους περιπετείας των, ἐχαίροντο τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀσφάλειαν ποὺ τοῖς παρεῖχε τὸ ἄσυλον ἐκεῖνο. Ὁ Τζούλης προπάντων εἶχεν ἀναγκὴν ἀναπαύσεως καὶ θεραπείας. Αἱ πληγαὶ τῶν ποδῶν του εἶχαν ξαναν οἰξῆ ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς φυγῆς, καὶ ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ εἰς τὸ κρεββάτι μίαν ἑβδομάδα, διὰ νὰ γίνῃ καλά.

Ἀλλὰ μόλις ἐσηκώθη, ἤρχισε νὰ εὑρίσκῃ πολὺ μονότονον τὴν ζωὴν ποὺ ἔκαμνεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἑβραίου καὶ μίαν ἡμέραν ἐδήλωσεν, ὅτι ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ ἴδῃ τὴν πόλιν.

Ὁ γέρω-Σίμων δὲν ἐνθουσιάσθη πολὺ μὲ αὐτὴν τὴν ἰδέαν. Ἐξήγησεν εἰς τὰ παιδιὰ ὅτι ἡ πόλις δὲν ἦτο ἀσφαλὴς καὶ ὅτι, ἂν δὲν ἤθελαν νὰ πάθουν καὶ ἄλλα κακά, ἔπρεπε νὰ μείνουν κρυμμένοι, μέχρι τῆς ἀνευρέσεως τοῦ κ. Ρισανέλ.

— Καὶ πόσος καιρὸς θὰ χρειασθῇ; ἠρώτησεν ὁ Τζούλης.

— Τρεῖς ἑβδομάδες, ἴσως ἕνας μῆνας, ἀπεκρίθη ὁ γέρων. Ἄ, φίλοι μου! δὲν ὑπάρχει ἐδῶ τηλέγραφος, οὔτε ταξειδεύει κανεὶς ὅπως στὴ Γαλλία.

Ὁ σπουδαστὴς δὲν εἶπε τίποτε, ὡρκίσθη ὅμως ἀπὸ μέσα του, ὅτι βεβαίως δὲν θὰ ἔμενεν ἕνα ὁλόκληρον μῆνα κρυμμένος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἑβραίου.

Τῷ ὄντι, μετὰ δύο ἡμέρας ἐξῆλθεν ἕνα πρωὶ καὶ, ἐπιστρέψας τὸ βράδυ, ἀνήγγειλεν ὅτι εἶχεν εὕρῃ μίαν θέσιν.

— Τί θέσιν; ἀνέκραξεν ὁ Σίμων. Δὲν ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ θέσιν, ἀφοῦ κατοικῆς καὶ τρῶς εἰς τὸ σπίτι μου. Ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ πληρώσῃ ὁ κ. Ρισανέλ.

Ἀλλ' ὁ Τζούλης δὲν τὸ ἐννοεῖσεν ἔτσι. Ἐδήλωσε καθαρὰ ὅτι ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἤθελε νὰ κερδίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Περιεβάλλων τὸ πρωί, εἶδε πρὸ ἑνὸς συνεργείου μίαν εἰδοποίησιν (*) ὅτι ζητεῖται μηχανικὸς διὰ τὰ λιμενικὰ ἔργα. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ συνεργεῖον, ὅπου εὗρε Γάλλους καὶ ἐσυμφώνησε νὰ τὸν πάρουν μὲ τρία φράγκα τὴν ἡμέραν. Θὰ ἤρχιζε τὴν ἐπαύριον καὶ θὰ ἔδιδε τὸν μισθόν του εἰς τὸν Σίμωνα ἀντὶ τῆς φιλοξενίας του.

Ὁ Ἑβραῖος δὲν ἀντεστάθη, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ κερδίσῃ ὀλίγα χρήματα, καὶ ὁ Τζούλης προσελήφθη ὡς μηχανικὸς εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἑταιρείαν τῶν λιμενικῶν ἔργων.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλ. σ. 314.

Τὸ γεῦμα τοῦ Λουλοῦ.

Ὁ Λουλοὺ ἔμενε λοιπὸν μόνος εἰς τὸ σπίτι, ζηλεύων τὸν σύντροφόν του, ὁ ὁποῖος, κάθε πρωί, ἔφευγε χαρούμενος διὰ τὴν ἐργασίαν του καὶ ἐπέστρεφε τὸ βράδυ, φέρων τὰ νέα τῆς πόλεως.

Ἐπέρασαν οὕτω δεκαπέντε ἡμέραι. Ὁ Λουλού, ὁ ὁποῖος ἐστενοχωρεῖτο πολὺ εἰς τὴν νέαν του φυλακήν, ἔπεισε τέλος τὸν γέροντα νὰ τὸν ἀφήνῃ νὰ ἐξέρχεται, διὰ νὰ πηγαίνῃ τὸ μεσημέρι φαγητὸν εἰς τὸν Τζούλην, καὶ ὁ περίπατος οὗτος ἦτο ἡ μεγάλη χαρὰ τῆς ἡμέρας του.

Διὰ τοῦτο τὸν εἴδαμεν νὰ διευθύνεται τραγουδῶν, μ' ἕνα καλάθι στὸ χέρι, πρὸς τὴν παραλίαν.

Ἦτο ἐκτάκτως χαρούμενος, διότι ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὁ γέρω-Σίμων τῷ ἀνήγγειλεν, ὅτι, ὡς ἐπληροφορήθη ἀπὸ ἕνα τῶν πρακτόρων του, τὸ κερδάνιον τοῦ κ. Ρισανὲλ ἐθεάθη πλησίον τοῦ Μεκινέζ.

«— Ὡραῖα! ἐσυλλογίζετο ὁ Λουλού. Ἀφοῦ ξέρομε πιὰ ποῦ εἶνε ὁ μπαμπᾶς, δὲν θὰ μείνουμε ἐδῶ πολύ. Σὲ δεκαπέντε ἡμέρες θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς πάρῃ καὶ θὰ γυρίσουμε ὅλοι στὴ Γαλλία. Κ' ἐκεῖ πιὰ θὰ σπουδάσω καὶ θὰ γίνω ἄνθρωπος σὰν τὸν Τζούλη. Αὐτὸ τὸ ταξεῖδι μ' ἐγιάτρευσε ἀπὸ τὴν ὀκνηρία!»

Μὲ αὐτὰς τὰς ὡραίας σκέψεις, ἔφθασεν εἰς τὸ λατομεῖον ὅπου εἰργάζετο ὁ Τζούλης.

Ἦτο τοποθετημένος ὡς θερμαστὴς ἑνὸς ἀτμοκινήτου βορούλκου, τὸ ὁποῖον ἀνεβίβαζεν ὀγκολίθους, προωρισμένους διὰ τὰ λιμενικὰ ἔργα.

Μόλις εἶδε τὸν μικρόν του φίλον, ὁ Τζούλης ἔτρεξεν εἰς προϋπάντησίν του μὲ χαράν.

— Ἄ, καλῶς μου τον, ἐφώναξε. Ἔλα καὶ πεθαίνω τῆς πείνας. Ἀργήσες λιγάκι, ὀλλὰ δὲν θὰ σὲ μαλώσω. Μοῦ φέρνεις τοὐλάχιστον τίποτε καλό;

— Ψητὸ ἀρνί... Ἀργησα γιατὶ ἐπερίμενα νὰ ψηθῇ... Κ' ἄλλα ὡραῖα πράγματα... θὰ ἰδῇς!

Οἱ δύο φίλοι ἐκάθησαν ὑπὸ τὴν σκιὰν μιᾶς συκῆς, καὶ ὁ πεινάλεος Τζούλης ἤρχισεν ἀμέσως νὰ καταβροχθίζῃ. Ὁ Λουλοὺ ἐμιμήθη τὸ παράδειγμά του. Καὶ τρώγοντες ὁλονὲν τὰ πράγματι ἐκλεκτὰ φαγητὰ τοῦ Σίμωνος, ἀνεκοίνουν ἀμοιβαίως τὰ νέα των.

Οὕτως ὁ Τζούλης ἔμαθε τὴν εὐχάριστον εἴδησιν περὶ τοῦ κ. Ρισανέλ. Καὶ κατόπιν ἀναχώρησε εἰς τὸν φίλον του μερικὰ ἀνησυχαστικὰ ποὺ ἐφιθυρίζοντο ἀπὸ τὸ πρωὶ μεταξὺ τῶν ἐργατῶν.

Ἡ φυλή, λέγει, τῶν Χαούγιας, οἱ ὁποῖοι διέμενον πέριξ τῆς πόλεως, εἶχεν ἐπαναστάτησιν ἐναντίον τοῦ Σουλτάνου καὶ ἠτοιμάζετο νὰ κτυπήσῃ τοὺς ξένους.

— Τὰ ἔχουν προπάντων, καθὼς μοῦ εἶπαν, μὲ τοὺς ἐργάτας τοῦ λιμένος καὶ ἐδήλωσαν, ὅτι δὲν θαφίσουν νὰ τελειώσουν αὐτὰ τὰ ἔργα.

— Τότε λοιπὸν τὰ ἔχουν καὶ μὲ σένα! ἀνέκραξεν ἔντρομος ὁ Λουλού.

— Φυσικά, ἀπεκρίθη ὁ νέος μηχανικός, ἀλλ' αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδιάφορον. Εἴμεθα καμμιὰ εἰκοσαριὰ Γάλλοι καὶ Βέλγοι, καὶ ἂν μᾶς ἐπιτεθοῦν, θἀμυνθῶμεν.

Ἡ ἐπίθεσις.

Ὁ Παρισινὸς δὲν ἐπρόφθασε νὰ ποτελειώσῃ τὴν φράσιν του, ὅταν κραυγαὶ τρόμου ἀντήχησαν πλησίον τοῦ μέρους ὅπου εὑρίσκοντο.

— Βοήθεια! βοήθεια! ἐφώναζαν γαλλιστί.

Ὁ Τζούλης ἐσηκώθη ἀμέσως.

— Μπᾶ, εἶπε, οἱ συνάδελφοί μου φωνάζουν;... Φαίνεται, ὅτι αὐτοὶ οἱ διαβολο-Μαροκινοὶ τὸ εἶπαν καὶ τὼ καμαν... Πρέπει νὰ τρέξω νὰ τοὺς βοηθήσω... Σὺ γύρισε γρήγορα στὸ σπίτι.

Ὁ Λουλοὺ ἐξηγέρθη.

— Καὶ νομίζεις πῶς θὰ σαφίσω μόνο τὴ στιγμὴ τοῦ κινδύνου; εἶπε. Ὄχι, θὰ μείνω.

— Ποτέ! ἐφώναξεν ὁ Τζούλης. Δὲν σὲ θέλω ἐδῶ, πήγαινε!

Ἡ εὐγενὴς αὐτὴ φιλονεικεία διεκόπη ὑπὸ τῆς ἀφίξεως ὁμάδος Μαροκινῶν, οἱ ὁποῖοι εἰσέβαλον εἰς τὸ λατομεῖον, ὠρυόμενοι ἀγρίως καὶ κραδαίνοντες λίθους.

Ἀμέσως ὁ Τζούλης παρέσυρε τὸν Λουλοὺ πρὸς ἕνα θάμνον ἀρκετὰ πυκνόν, ὥστε ὁ ὅμιλος τῶν ἰθαγενῶν νὰ περάσῃ πλησίον των χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ καὶ ἐκεῖ κρυμμένοι, παρέστησαν εἰς θέαμα τρομερόν.

Οἱ Μαροκινοὶ ηὗραν τοὺς εὐρωπαίους ἐργάτας τοῦ λατομείου κοιμωμένους μετὰ τὸ γεῦμά των.

Χωρὶς νὰ προσβάλουν ἐξ ἀρχῆς τοὺς ἀνθρώπους, ἤρχισαν νὰ σωρεύουν ὀγκολίθους πέριξ τοῦ ἀτμοκινήτου βαρούλκου, ὡς νὰ ἤθελαν νὰ τὸ καταστρέψουν.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς εὐρωπαίους ἐργάτας ἐπροχώρησε τότε πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ τοὺς ἠρώτησε τί ἐγύρευαν εἰς τὰ συνεργεῖα.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Τρώγοντες ὁλονὲν τὰ πράγματι ἐκλεκτὰ φαγητὰ τοῦ Σίμωνος...» (Σελ. 318, στ. γ')

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(*Συνέχεια· ἴδε σελ. 315*)

Ἡ τρύπα αὐτὴ ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη διὰ νὰ χωρῇ ἕνας ἄνθρωπος, καὶ ἔδγαζεν εἰς τὸ ἀργυραμοιβεῖον. Ἐπέρασαν ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸ κατάστημα καὶ ἄναψαν τὰ φῶτα.

— Ἄ τοὺς κακούργους! ἀνέκραξεν ὁ Δυβάλ.

Δύο χρηματοκιβώτια ἦσαν παραβιασμένα καὶ ἄδεια. Πλησίον τον εὑρίσκετο ἀκόμη ὁ «ὀξυδρικὸς αὐλός», (*) ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευσε διὰ τὸ βίαιον ἄνοιγμα. Τί ἔγειναν ὅμως τὰ χρήματα ποὺ ἔκλεψαν, ἀφοῦ δὲν εὑρέθη ἐπάνω των τίποτε;

— Κάποιος ἄλλος θὰ τὰ πῆρε, εἶπεν ὁ Δυβάλ κι' ἀπὸ ποῦ νὰ βγῆκε αὐτός;

Ἔξαφνα ὁ Ἐρβελὶν ὕψωσε τὰ χέρια, σταματισμένος ἐμπρὸς εἰς τὸ τζάκι.

— Ἐννοῶ, εἶπε. Κύτταξε αὐτὲς τῆς καπνιές... Ὁ τρίτος, ὁ «Ἄλλος», ἦταν στὴν στέγη. Κατέβασε ἕνα σχοινὶ ἀπὸ τὴν καμινάδα, οἱ σύντροφοι τοῦ ἔδεσαν τὸ πακέτο τῶν κλοπιμαίων, κι' αὐτὸς τὸ τράβηξε ἀπάνω.

— Ἀλήθεια... ἐψιθύρισεν ὁ Δυβάλ.

— Τὸ τέχνασμα αὐτὸ ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς δύο ἄλλους νὰ ἐξέλθουν τὴν νύκτα μὲ ἀδειανὰ χέρια, χωρὶς νὰ ἐγείρουν καμμίαν ὑποψίαν. Ὑποθέτω ὅμως, ὅτι ὁ ἄλλος δὲν θὰ ἐτόλμησε νὰ καταβῇ ἀπὸ τὴν στέγην στὰ σκοτεινά, οὔτε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὸ δέμα τῶν κλοπιμαίων. Ἂς ἀνεβοῦμε κεῖ πάνω· ὑπάρχει πιθανότης νὰ τὸν ξετρυπώσουμε.

Ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῷον. Τέσσαρες ἀστυφύλακες ἔμειναν φρουροὶ εἰς τὴν θύραν, ἐπιβλέποντες συγχρόνως καὶ τὰς γειτονικὰς οἰκίας.

Ἀνυπόδητος ὁ Ἐρβελὶν ἐξῆλθεν ἀθορύβως εἰς τὴν στέγην, ἀφοῦ εἶπεν εἰς τὸν Δυβάλ:

— Μεῖνε στὸ κεφαλόσκαλο καὶ πρόσεχε τῆς πορτες ὅλων τῶν δωματίων τῆς σοφίτας.

Εἰς τὴν στέγην, πλησίον μιᾶς καπνοδόχου, ὁ Ἐρβελὶν εἶδεν ἕνα δέμα σχοινιά. Ἐπροχώρησε τότε μὲ προσοχὴν καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν στέγην, ἡ ὁποία ἦτο ἀπὸ τσίγκον καὶ ἀρκετὰ ἐπικλινής. Ἡ νύκτα ἦτο πολὺ σκοτεινὴ καὶ ἔπρεπε νὰ προσέχῃ, διότι τὸ παραμικρὸν παραπάτημα ἠμπορεῖοῦσε νὰ τὸν κρημνίσῃ εἰς τὸν δρόμον, ὅπου ἀσφαλῶς θὰ ἐσκοτώνετο.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἔβλεπε, δὲν ἐσυλλογίζετο τὸν κίνδυνον. Μία μόνον ἦτο ἡ σκέψις του: νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν ἄγνωστον νυκτοκλέπτην, τὸν ὁποῖον οἱ σύντροφοί του ὠνόμαζαν «Ἄλλον» καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ. Πολὺ ἐπικίνδυνον! Ὁ νεαρὸς ἀστυνομικός, ὁ λεπτοφυής, θὰ εὑρίσκετο ἴσως εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παλαίσῃ μ' ἕνα δυνατόν, ἐπὶ τῆς στέγης μιᾶς οἰκίας μὲ ἕξη πατώματα.

«Ἐπροσβόλησεν εἰς τὸ κενόν...» (Σελ. 319, στ. γ')

Ἔξαφνα ἤκουσε φωνάς. Ἦσαν βραχναὶ καὶ ἀσθενεῖς, ἐφαίνοντο δὲ προερχόμεναι ἀπὸ ἕνα φωταγωγὸν ποὺ εἶχε μείνῃ μισοανοικτός.

Ἔφθασεν ὡς ἐκεῖ καὶ ἠκροάσθη. Κρότοι ὑπόκωφοι πάλης καὶ ἐπίπλων μετακινουμένων ἔφθαναν καθαρὰ μέχρι τῆς ἀκοῆς του. Τί συνέβαινε λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο τῆς σοφίτας, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἔφεγγε κανένα φῶς;..

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ὁ Ἐρβελὶν ἐπήδησεν ἀπὸ τὸν φωταγωγὸν (*) εἰς τὸ δωμάτιον. Καὶ εἰς τὸ ἀσθενὲς φῶς ποῦ εἰσήρχετο ἀπέξω, εἶδεν εἰς μίαν ἄκρην, ἐξηπλωμένον εἰς ἕνα κρεββάτι, ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἠγωνίζετο ἀπεγνωσμένως νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς ἄλλου, ποῦ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὸν στραγγαλίσῃ.

Ἀμέσως ὁ ἀστυνομικὸς ἔχωσε τὸ χέρι του εἰς τὴν τσέπην του καὶ τὸ ἔβγαλε κλειστόν, ὡς κάτι νὰ ἐκρατοῦσε. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ κακοῦργος ἐστρέφετο, διὰ νὰ ντιμετωπίσῃ τὴν ἀπρόοπτον αὐτὴν βοήθειαν ποὺ ἔρθασεν εἰς τὸ θῦμά του.

Μὲ ταχὺ κίνημα, ὁ Ἐρβελὶν ἄνοιξε τὸν γρόνθον του καὶ ἐσφενδόνισεν εἰς τὰ μάτια τοῦ κακούργου μίαν χοῦφταν πιπέρι τῆς Καγέννης. Ἐκεῖνος, τυφλωθεὶς αἰφνιδίως, οὐρλιάσεν ἀπὸ τὸν πόνον, ἔβγαλε τὸ ρεβόλβερ του καὶ ἐπυροβόλησεν εἰς τὸ κενόν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἄλλος ἐπρόφθασε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ νὰ ἀνάψῃ μίαν μικρὴν λάμπαν. Οὕτως ἐφωτίσθη τὸ δωμάτιον ὀρκετά, ὥστε νὰ ἠμπορέσῃ ὁ Ἐρβελὶν νὰ κτυπήσῃ μὲ τὸ κοντάκι τοῦ περιστρόφου του τὸ χέρι τοῦ κακούργου, ὁ ὁποῖος ἠναγκάσθη νὰ ἄφῃσῃ τὸ ὅπλον του.

Τυφλωμένος ἀπὸ τὸ πιπέρι, εἶχε πέσῃ μὲ τὰ μούτρα εἰς τὸ πάτωμα καὶ ἐξηκολούθει νὰ οὐρλιαζῇ ἀπὸ τοὺς πόνους. Ὁ ἀστυνομικός, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἐνοίκου τοῦ δωματίου, κατώρθωσε νὰ δέσῃ στερεὰ τὰ δύο πόδια τοῦ κακούργου καὶ νὰ τὸν γυρίσῃ ὥστε νὰ φανῇ τὸ πρόσωπόν του.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

(*) Μηχάνημα μὲ φυσητῆρα, παράγον φλόγα ὑψηλῆς θερμοκρασίας, ἱκανὴν νὰ τήξῃ καὶ λευκόχρυσον. Τὸ μεταχειρίζονται οἱ ὀιαρρῆκται, διὰ νὰ παραδιάζουν κλεῖθρα, μετάλλινα κιβώτια κτλ.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 315.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφοῦς Βασιλέως

	ΡΟΣ	ΠΡΟ	
ΔΟΡ	Α	ΑΑΣ	ΦΟΣ
ΓΕ	ΚΑ	ΤΟΝ	ΑΑ
ΜΗ	ΒΑ	ΤΑΥ	ΑΟΣ
	ΚΑΣ	Ε	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν ἓξ ζῶα μυρηκαστικά.

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νύμφης τοῦ Δρυμοῦ

Le pain noires manger font les mains blanc.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ λέξεις αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ ἓν γνωμικόν.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσονδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δικαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 42ου φύλλου

α'.) Σολωμός, Παράσχος, Παλαμᾶς, Δροσίνης, Πολέμης. — β'.) Plus fait douceur que violence.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πάλι ἀπόψε στὸ θέατρο. *Πανελλήνιος Ἕνωσις;* Μὰ δὲν μοῦ εἶπες ὅτι εἶδες αὐτὸ τὸ δρᾶμα;

— Ναί, τὸ εἶδα.... ἀλλὰ ὄχι καὶ μὲ τὸ καινούργιο μου φόρεμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τροπαιούχου Ἑλλάδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1914.

Ο ΙΔ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Τὴν 30 Σεπτεμβρίου ἔληξεν ὁ ΙΔ' Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν εἰς τὴν «Διάπλασιν» διὰ τὸ ἔτος 1914. Ἑπομένως, ὅσους συνδρομητὰς ἐγγράφετε καὶ ὅσα φύλλα πωλήσετε ὡς Πράκτορες, ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, θὰ περάσουν εἰς τὸν νέον ΙΕ' Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος, ὁ ὁποῖος θὰ προκηρυχθῇ ἐντὸς ὀλίγου διὰ τὸ 1915. Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου θὰ εἶνε οἱ ἴδιοι. Τί-ποτε λοιπὸν δὲν σᾶς ἐμποδίζει νὰ ἐρχίσετε τὰς ἐνεργείας σας πρὶν δημοσιευθῇ ἡ Προκήρυξις.

Ὅσον διὰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ λήξαντος ΙΔ', θὰ δημοσιευθοῦν λίαν προσεχῶς. Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω, ὅτι εἰς αὐτὰ δὲν θὰ ἀναφερθοῦν, παρὰ ἐκεῖνοι μόνον οἱ Πράκτορες, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν ἐξοφλήσει τοὺς λογαριασμούς των. Ἑπομένως, διὰ νὰ μὴ παραλειφθῆτε, πρέπει νὰ σπεύσετε νὰ μοῦ ἀποστείλετε τὰ ὀφειλόμενα.

ΑΙ ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟ 1915

Ὅπως οἱ στρατιῶται σπεύδουν εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος, οὕτω καὶ τὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως, ἀκούοντα τὴν φωνήν της, ἀνανεώνουν προθυμότατα ἀπὸ τοῦδε τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1915. Μερικὰ μάλιστα, διὰ νὰ τὴν διευκολύνουν εἰς τὸ ἔργον της ἀκόμη περισσότερον, ἀνανεώνουν συγχρόνως καὶ τὴν συνδρομὴν τοῦ 1916. Τοῦτο ἔκαμαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ὁ ἐν Ἰωαννίνοις *Λουκᾶς Ν. Κάκης*, ἡ *Γαλανὴ Πατρὶς* καὶ ἡ *Πυθία*,— ἐκτὸς τῶν ἄλλων ποὺ προανέφερα.

Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους ἀπὸ καρδίας καὶ εἶμαι βεβαία, ὅτι ὅλοι οἱ δυνάμενοι θὰ σπεύσουν νὰ τοὺς μιμηθοῦν, πρὶν δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξις τῆς τακτικῆς ἀνανεώσεως.

Δὲν γνωρίζω, *Φάον*, κάμμιαν μετάφρασιν τῆς «Μασσαλιώτιδος», μολονότι, τὸν παλαιὸν καιρόν, θὰ ἔχουν γίνει πολλαί. Μιμήσεις της ταυλάγιστον ἔχει πλῆθος ἡ Ἀνθολογία. Διὰ τὰς ξένας λέξεις ποὺ ἀναφέρεις, ἰδού: τὸ *ἰλλουζιὸν* μεταφράζεται συνήθως «αὐταπάτη» ἢ «πλανασθησία» καὶ τὸ *μπουντουὰρ* «καλλυντήριον». Ὁ *ρέκορντμαν* ἀδύνατον νὰ ἀποδοθῇ ἄνευ περιφράσεως, τὸ δὲ *σάλτο μορτάλε* δὲν εἶνε πλέον «ξένη λέξις», ἀλλὰ μία παγκόσμιος φράσις, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται παντοῦ ἔστω, Ἰταλιστί.

Τὸ ἑξῆς χαριτωμένον μοῦ γράφει ἡ *Φρόσυλα* ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα: «Δὲν φαντάζεσαι πόσην χαρὰν ἐδοκίμασα, ὅταν εἶδα ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ ἔρχωμεν ὀκτασέλιδον. Ξεύρεις αὐτὸ τὸ ἄγγελμα τί μοῦ ἐνθύμισε; Τὴν πολιορκίαν μας! Μοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσα τὴν μητέρα μου νὰ μᾶς λέγῃ: — Παιδιά, χρήσιμα ἄσπρο ψωμί!» Σημειώσατε, ὅτι κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Ἰωαννίνων, καὶ μάλιστα τὸν τελευταῖον μῆνα, ἄσπρο ψωμὶ δὲν ὑπῆρχε.

Ἤρω τοῦ 1913, κ' ἐγὼ ἔκαμα πολλάκις τὴν παρατήρησιν, ὅτι οὔτε τἀγόρια ταιριάζει νὰ παίρνουν θηλυκὰ ψευδώνυμα, οὔτε τὰ κορίτσια ἀρσενικά. Τὰ ἀφηρημένα τέλος πάντων χωνεύονται. Ἀναγέννησις, Ἐλευθερία, Ἀθανασία, Δόξα, κτλ. εἰμπορεῖ νἀνήκουν καὶ εἰς ἀγόρια. Τὰ συγκεκριμένα ὅμως, καὶ πρὸ πάντων τὰ κύρια, εἶνε ἀχώνευτα. Φαντάσου ὁ Μέγας Πέτρος, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ Ἡνιοχεύς, ὁ Ἕλληνας, ὁ Νέρων, ὁ Ρήγας, νὰ εἶνε κορίτσια, ἡ δὲ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ Ἱπποδάμεια, ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία, ἡ Τρελλοκατερίνα κλπ. νὰ εἶνε ἀγόρια! Πάει ποτέ; Καὶ ὅμως, δὲν μάκουνε!...

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Κάστρον Καλαμῶν*, *Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, *Πεταχτὴ Νεραϊδοῦλα* καὶ *Νέρων*. Δυστυχῶς δὲν περισσεύει χῶρος διὰ τὴν ἐκτενῆ ἀπάντησιν ποὺ ἤξιζαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Φάρος τῆς Θεσσαλονίκης*, κ. (Ζ. Α.) *Λευκὸν Κρίνον*, κ. (Δ. Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *ἡ Ἑρμῆτις* (0) *μὲ Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *Δοξασμένον Ρῆγον*, *Νοσταλγίαν*. — *ὁ Νικηφόρος Στόλος* (0) *μὲ Λουελλᾶ*, *Κῦμα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Δοξασμένο 1912* (ἐλήφθησαν) *Ἑρμῆτιδα* (ὄχι δά, νὰ μοῦ γράφῃς· μὲ ὅλην τὴν σπουδαιοτάτην, οἰκονομοῦ πάντα ὀλίγον χῶρον διὰ νὰ ἀπαντῶ τὰ μυθιστορήματα θὰ τελειώσουν ἐντὸς τοῦ ἔτους, διότι εἰς τὸ τέλος θὰ ἐπεθοῦν πολλὰ φύλλα διπλᾶ·) *Νεράϊν Κρήσσαν* (χαίρω πολύ·) *Νικητὴν* (γρήγορα θὰ νομίσῃς ὅτι «ξαναγεννήθηκες», λαμβάνων κατ' ὀκτασέλιδον «Διάπλασιν»· διὰ τὰς πληροφορίας σου δὲν ἔχω δυστυχῶς τόπον·) *Ἀμαζόνα τοῦ Εὐξείνου* (ἔστειλα ἐκ νέου τὰ φύλλα ποὺ δὲν ἔλαβες· νὰ μοῦ φιλήσῃς τὸν μικρὸν Νικηφόρον· φαντάζομαι τί χαριτωμένο παιδάκι θὰ εἶνε·) *Ζανθίππην Χ. Μ.* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ περιμένω τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Τρελὴν Ναυτοπούλαν* (πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου· μὴ θανείζῃς φυλλάδια ὅπου ξέρεις ὅτι θὰ σοῦ τὰ καταντοῦν ἔτσι....) *Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα* (ἔστειλα ἐκ νέου· τὰς καλλιτέρας μου εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλιά σου·) *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου* (ναί· ὁ λαὸς μάλιστα τὸ λέγει ἀκόμη χαρακτηριστικώτερα: «ἔνικα... ὁ πόλεμος!») *Κ. Σπυρ.* (καλῶς νὰ ἔλθῃς· εὔχομαι νὰ γιατρευθῇ γρήγορα τὸ πόδι, γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ καὶ εἰς τὴ γραφεῖόν μου· εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναί, ὥστε στεῖλε ψευδώνυμον·) *Νῆκον Καφφετζ.* (ἔστειλα· πολὺ εὐχαρίστως, σὲ περιμένω·) *Αἱματοκυμένο Ἄστρος*. *Στέφανον τῆς Νίκης* κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *29ην Σεπτεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7ης Δεκεμβρίου

460. Δεξίγριφος

Ἂν δυὸ στοιχεῖα Γαλλικὰ
(Ἡ Κράτος τῆς Εὐρώπης)
Μὲ κτητικὸν ἑνώσῃς,
Τοῦ Κράτους τούτου ξαφνικὰ
Ἡδίν ποὺ ἐλευθερώθη
Προχθὲς, θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀετοῦ.

461. Συλλαβόγριφος

Ἂν φθόγγον μὲ φωνῆεν
Ἑνώσῃς μουσικόν,
Τῶν Τιτανίδων μίαν
Θὰ κάμῃς στὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἐλευθερίας

462. Στοιχειόγριφος

Σφικτά, λυτά μου, σὲ δένω
Μὲ κεφάλι ἂν μαφίσῃς·
Τὸ κεφάλι νὰ μοῦ κόψῃς,
Ἂν θέλῃς νὰ μὲ λύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

463. Φωνηεντόλιπον

σν - θν - κ - χρ - κν

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι

464. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον

1.— Ἡ μεγάλη ἐμάθη χαμὸ ἀπὸ τὸ καλαμάρι.
2.— Ἡ σκάλα συνοδεύει τὸ ψηνόν.
3.— Ὁ Ἀραχλὸς εἶνε ποταμὸς τῆς Ἠπείρου.
4.— Τὰ καρυὰ σήμαντα δυσκόλως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

465-469 Μαγικὸς Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Φάρος, ἑκατός, ὅσος, ἔτος, ἐμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φουξίας

470. Γρῖφος

Ο
Ο Ο
Μ
Ο Ο
Ο

Πόλεως

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμφισσαίκοῦ Κώνωπος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 24

239. Σιμωνίδης (Σίμων, ἡ, δές)— 240. Ὁ Αὔγουστος, ἡ Αὐγούστα. — 241. Πάρος-Ἄρος·

242. Ψ
Κ Α Ι
Φ Α Ρ Ο Σ
Ρ Ο Α Α Ν Ο Σ

243. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (Ἑλένη, σάλος, ἄλσος, λάθος, ἠλιός, νίκη, ἰόνιον, κλέος, ἥλιος)— 244. Σὴν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει. (Ἡ ἀγάγωσις ἐκ τῆς ἄνω ἀριστερᾶς γωνίας, πάντοτε διαγωνίως)— 245. ΜΑΛΑΧΙΑΣ (Μέγας, Ἀλαζών, Αἴμνη, Ἀσθενής, Χειμών, Ἰσθμός, Ἀριστερά, Σκότος)— 246. ΠΑΡΟΣ (ὁΠτικά, ΤΑρσύς, ΚΡόνος, ΒΟλγᾶς, ἐΣφάρα)— 247. Ἡδονὴ ἀθέμιτος βεβαίαν τίκτει λύπην— 248. *Δίοκε μεγάλα, μὴ δίοκε μικρά.* (Δύο καὶ μεγάλα - μὶ - δύο καὶ μικρά).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΔ' — 105]

Ο «*Σύλλογος Κρήτης*» εἰδοποιεῖ τοὺς καθυστεροῦντας ὅτι ἔληξε ἡ Β' τριμηνία.

[ΙΔ' — 106]

Φοιτητὴς ἀξιοσύστατος διδάσκει καὶ προγυμνάζει μαθητὰς ἀντὶ μετριωτάτης ἀμοιβῆς. Περισσότεραι πληροφορίαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 41ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 315)

ΑΘΗΝΩΝ: Κυὴ Κουλούρη, Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Στέφανος τῆς Νίκης, Γεώργ. Χ. Πουλάκος, Γεώργ. Ἀλ. Κοκκώνης, Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών, Γεώργ. Παπανδρέου.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀγησ. Χρ. Λύβας.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χαρ. Λιαπάκης.
ΙΘΑΚΗΣ: Ι. Κ. Κολαΐτης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ὀρέστης Αὐδῆς.
ΛΑΜΙΑΣ: Κωνστ. Χρ. Ἐλασσόνας.
ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Τροπαιοῦχος Ἑλλάς.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸ Ναυτόπουλο, Σπυριδούλα Κ. Τσεντεροῆ.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀνν. Γ. Βαρελᾶς, Θεόδ. Γ. Βαρελᾶς, Ἀλ. Ι. Καλαβρέζος, Ρυβινσὸν τῆς Ἐρημονήσου.
ΧΙΟΥ: Ν. Κ. Κοκκάλης, Μαρία Σταμ. Λεριώτου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Λαμίᾳ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΡ. ΕΛΑΣΣΩΝΑΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ὀκτωβρίου.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2572